

Johannes Bobrowski

SPOČETKA IMAVA

Spočetka imava
obe roki polni luči — kitice
noči, gibke
vode spet zadevajo ob breg,
ob čvrsti, slepi sen
živali v trstičju,
hoteč jih objeti — potem
stojiva pred pobočjem
zunaj, nasproti belemu
nebu, ki se mrzlo
boči nad goro, kaskado blišča,
in je otrplo, led
kakor z zvezd.

Na tvojih sencih
bom živel droben hip
in bom zamaknjen, brez glasu,
dal svoji krvi, naj teče
skoz tvoje srce.

PROTI LUČI

Somrak.
Kako polje travnata pokrajina,
prostrani tok
ravnin. Mrzli, zapozneli
mesec. Vršanje ptičjih kril.

Na obalah rek,
daleč,
kot bi jih objemalo
daljnje nebo,
smo slišali petje
v senci gozdov. Prednik
sledí zaraslim grobovom.

Ptičje srce, lahek, operjeni kamen
v vetru.

Padajoč
v meglo. Trave in zemlja
te sprejmejo vase, sled smrti.
dolga kot polžja sled.

A kdo bo trpel mene,
človeka z zaprtimi očmi,
zlih ust, z rokami,
v katerih ni ničesar, človeka.
ki od žeje onemogel sledi reki,
dihajoči v dežju drug čas, drug,
ki se ne povrne,
neizrekljiv kakor oblaki,
ptič z razprtimi krili,
srdit, proti nebu,
proti luči, divji.

ZAPUŠČENI KRAJ

Čez prazni trg
veter s petelinjo perutjo
riše v prah sled.

Plotovi. Nagibajoči se
križi. Kavkin glas.
Kdo prihaja, deska na plečih.
kdo bo izdelal novo polico
za okno, kdo je prišel,
zeleni lonec
pod oglavnico.

Tod ne gre nihče. Nebo
odkrije obroč,
odlaga ga in dviga,
hišno steno obrašča
mah, megla obletava
bel stolp, in odkod
si prišel?

Skozi zvenčeče žice
vrbovih gajev, čez

travnike ob močvirju, voda
ti sledi,
s črnino izpolnjuje tvoje sledove.

Paul Celan

POLETJE

Škripanje železnih čevljev v češnji.
Iz šlemov se ti peni poletje. Črnikasta
kukavica z diamantno ostrogo slika
svojo podobo na vrata neba.

Gologlav jezdec moli iz listnatega stvarstva.
Mračen nosi na ščitu tvoj nasmeh.
prikovan na železni sovražnikov robec.
Obetali so mu sanjski vrt
in kopje že drži pripravljeno, da se ga vrtnica ovije.

A tisti, ki ti je najmanj podoben.
pride bos skozi zrak.
Železne čevlje nosi na šibkih rokah.
prespi bitko in poletje. Češnje
krvavijo zanj.

Prvi pijem modrino, ki še išče njegovo oko.
pijem iz tvoje stopinje in vidim:
trkljaš se mi med prsti, biser, in rasteš!
Rasteš kot vse, kar je pozabljeno.
Trkljaš se: črno zrno otožnosti
pade v robec čisto belo od znamenj slovesa.

GLASOVI

Glasovi, vrezani v zeleno vodno površino.
Ko se vodomec potopi,
zastane sekunda:
Kar je bilo ob tebi
na vsakem bregu,
se je izteklo, odrezano od korenin
v drugo podobo.